

kaldede og afseebede deres Lærere under visse nærmere Garantier, til en Minister, som har erklæret her i Thinget, at Intet er mere umuligt end dette, at faae Folkethinget til at enes om en Skolelov og som derfor Intet gjør. Lag hvilketsomhelst Lovforslag af Regjeringen og sammenlign dem med de af Venstre faa ofte udtalte Meninger, og man vil se, at der ikke er Spor at skimte af det, som kaldes Overenskomst, og dog hævder man fra alle Sider, at Overenskomst er nødvendig. Naar man da forlanger Overenskomst af os, forlanger man det paa uantagelige Betingelser, nemlig fuldstændig Underkastelse. Ja, det er egentlig ingen Overenskomst, at et Flertal, der er voeret op til at omfatte mindst $\frac{3}{4}$ af Landets Bølgerebefolkning, skulde forlade sine Grundsatninger, bebruge sine Bølgere, svigte deres Løfter for at underkaste sig en Regjering med 23 trofaste Sjæle, det vil man dog ikke forlange (Ville: Vi ere ikke Tjenere!)

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds tror jeg har misforstaaet Taleren, saa at der ingen Anledning er til Afbrydelsen.

M. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds): Jeg sagde ikke Tjenere. Og naar man ikke vil gjøre dette, saa skal man have Skyld for ikke at ville Overenskomst. Man kan, som sagt, ikke tage noget som helst Punkt frem af Betydning og paapege og sige: Dette have vi budt Eder til Overenskomst, men I have ikke villet; der er kun budt os dette, at frasalde vor Opfattelse, at svigte de Løfter, vi have givet vore Bølgere, kort sagt at underkaste os de Meninger, som de Herrer paa den anden Side antage for at være de rigtige, saaledes at en fuldstændig Underkastelse er den eneste Betingelse for en Overenskomst, som ogsaa jeg anerkjender for at være nødvendig. Det have vi ikke kunnet gaa ind paa, og det ville vi forhaabentlig aldrig komme til at gaa ind paa; men det tør jeg erklære ogsaa nu idag, at dersom man fra den anden Side viser, at man virkelig vil en Overenskomst, da vil man altid finde Flertallet beredt. Flertallet har aldrig ønsket og kan aldrig komme til at ønske Andet end at gaa paa den fuldt lovlige Vej; den lovlige Vej anviser Overenskomst, og dertil vil Flertallet, det er jeg vis paa, til enhver Tid være villigt, og skjøndt dette selvfølgelig ikke har givet mig et Mandat til at udtale dette, tror jeg dog at kjende dets Mening saa godt, at jeg kan sige det, men vel at mærke en Overenskomst, som kun kan bygges paa de Betingelser, jeg tidligere udtalte, at en Regjering vil i sin Grundfarve være den samme som Flertallet, saaledes, at den er istand til at stille sig som en virkelig Mægler mellem de to Thing. Paa dette Grundlag vil en Overenskomst kunne komme istand, og da vil Tilbudet ikke blive stød bort af Flertallet.

Jeg vil standse nogle Diebliske ved et andet af de Blimt, man kan faae af det svævende Grundlag; det er ikke saa meget kommet frem her i Salen som udenfor den. Det er lidt vanskeligt at røre ved, men jeg tror dog, da det er blevet omtalt saa ofte, at jeg ogsaa burde dvæle et Dieblik ved det, man har kaldt Provisorisk. Selvfølgelig gaar jeg ud fra den Forudsætning, at der hvoert har været eller vil komme nogen Regjering, der vil benytte det, det er en afgjort Sag; men der er alligevel talt saa meget derom, at jeg nok synes, jeg kunde have Lyft til at dvæle et Dieblik derved. Det er blevet fremsat i den regjeringsvenlige Døvedstadspressen saa ofte paa en saa iøjensaldende klar Maade, at man undertiden kunde undre sig over, at det upaatakt kunde gaa hen, da man dog vidste, at den høie Regjering vaagebe med overmaade stor Nidtjærhed over, at politiske Talere ikke kom til at udtale Ord, der i nogen Henseende maatte være upassende og stridende imod visse høiere Hensyn. Imidlertid møder det os dog saa ofte, endogsaa her indenfor Stottets Mure, at vi ikke kunne undgaa at se det, og jeg har ogsaa set lidt derpaa. Jeg skal naturligvis ikke paa nogen Maade komme ind paa de sundrige Fortolkninger om provisoriske Finantsloves Lovlighed o. s. v. Jeg har gode Beviser i Udtalelser fra flere af det meget ærede Mindretals Medlemmer, blandt Andet ogsaa fra det meget ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) for, at saadanne ikke ere lovlige, men jeg skal heller ikke kede disse Ord op, thi de ere bleven hørte ofte nok. Der er egentlig i det Hele kun en Tanke i den Forbindelse, jeg vil tillade mig at udtale, og det er en Tanke, der ikke blot næres hos mig, men som jeg har lært at kjende ude i Befolkningen hos Bølgere, og om hvilken jeg veed, hvorledes man opfatter den i en meget stor Del af Landet, nemlig den, at dersom man kunde tænke sig et Parti, der er suundet ind til et meget betænkeligt Mindretal, der maatte frygte for, at dets Dages Tal var blevet noget lille, og dette da vilde, dersom det kunde tænkes, hvad der jo ikke kan tænkes, anvende dette Vaaben for at oprettholde sin synkende Magt, da er jeg vis paa, at Lusinde og atter Lusinder af Bølgerefolk i Danmark vilde betragte Saadant for Forræderi mod Friheden, mod Fædrelandet og mod Kongen. Det var denne Tanke, jeg vilde udtale, men jeg veed jo, at en saadan Tanke ikke kan tænkes at ville komme frem.

Formanden (Krabbe): Jeg kan ikke undlade at indstjyde den Bemærkning, at, naar det er det ærede Medlem bekendt, at Anstuelser, som ere det ærede Medlems modsatte, næres af Andre, saa turde det ikke være rigtigt at betegne dem ved saadanne Udtryk, som det ærede Medlem har gjort.